

resterende Beløb af Kasseobligationer indfries; saa kan Sagen ikke staa hen i det uendelige. Derfor er denne Frist sat her. Den er sat til 3 Aar, men det er i og for sig ligegyldigt, thi efter de 3 Aars Forløb kan Indenrigsministeren give Tilslædelse til, at Pantet beholdes af Kreditforeningen, naar Omstændighederne tale derfor. Maa, Kreditforeningerne kunne jo altid stole paa, at de ville faa en saadan Tilslædelse, naar det virkelig er heldigt, at Pantet beholdes. Men, som sagt, en Udsædelse af den Bestemmelse kommer jeg til at modsætte mig.

Jeg gaar dernæst over til det Endringsforslag, Mindretallet har stillet til § 2, og hvorefter denne Paragraf skal udgaa. Jeg maa her straks rette en Misforstaaelse, som den ærede Ordfører for Mindretallet gjorde sig skyldig i, idet han udtalte, at § 2 sikkert ikke vilde være kommet ind i Lovforslaget her, saafremt dette ikke havde indeholdt nogen Bestemmelse om Statsgarantien. Det er aldeles ikke Tilfældet. Dette Lovforslag blev oprindeligt fremsat af Indenrigsministeren i Folketinget, tror jeg nok, og der fandtes baade § 1 og § 2, men der fandtes sandelig ikke nogen Statsgaranti. Det var en Bestemmelse, som Folketinget satte ind deri. Saaledes gif det til, men lige fra første Gang, der har været Tale om en Lovforanstaltning som denne, har fra Regeringens Side § 1 og § 2 altid staaet sammen, og herpaa maa jeg ogsaa lægge særdeles megen Vægt. Det ærede Medlem for 1ste Kreds (Det. Hansen) har jo det Syn paa Kreditforeningerne, at de skulle have Lov til at styre deres Affærer, uden at Staten blander sig ind deri. Det er jo for saa vidt et rent og klart Standpunkt at indtage, men jeg maa kun henlede Opmærksomheden paa, at det er ikke Lovgivningens Standpunkt. Naar det ærede Medlem vil hævde dette Standpunkt, maa han begynde med at søge den nugældende Lovgivning forandret, thi den nugældende Lovgivning gaar ud paa, at de Kreditforeninger, der ere stiftede i Henhold til de forskellige Love, der ere givne derom, skulle være undergivne Statens Tilsyn. Jeg kan altsaa ikke slaa en Streg over det; vi maa gaa ud fra, at der eksisterer et Statstilsyn, og vi maa behandle Sagen derefter. Nu er det ganske

vist min Opfattelse, at Kreditforeningerne have positiv Gavn af, at de staa under Statens Tilsyn, og det i forskellige Retninger, men særlig skal jeg dog fremhæve dette, at det er min Overbevisning, at Kreditforeningernes Kurs — haade med Hensyn til, at denne Kurs er forholdsvis høj, og ogsaa det, at den er stabil — netop for en Del afhænger af, at det i den almindelige Bevidsthed er klart, at vore Kreditforeninger staa under Statens Tilsyn. Derfor er dette Tilsyn ikke noget, som Kreditforeningerne, i alt Fald hvis de forstaa deres eget Bedste, skulde styde til Side, og jeg tror ikke heller paa nogen Maade, at de ville gøre det. Det er jo noget, de i enkelte Tilfælde lægge stærkt Vægt paa. Jeg skal saaledes henvise til, at en af vore Kreditforeninger, der søger sine Obligationer afsatte uden for Landet, i Obligationernes Tekst stærkt fremhæver dette, at Foreningerne staa under Statens eller Indenrigsministerens Tilsyn. Som sagt, det er Standpunktet, og det er paa dette Standpunkt, at jeg stiller mig, og det er da ud fra dette, at jeg siger dette, at skal Regeringen ifølge Lovgivningen føre Tilsyn med Kreditforeningerne, nuvel, saa forlange vi ogsaa, at dette Tilsyn bliver saaledes, at det bliver forsvareligt. Derfor kan jeg ikke paa nogen Maade gaa bort fra § 2, saaledes som Regeringen har opstillet Paragraffen, idet jeg siger, at for mig er det lige saa vel en Hovedsag, at § 2 bliver gennemført, som at § 1 bliver gennemført. Ville Kreditforeningerne sige: Ja, vi ønske § 1, men vi ønske ikke § 2, vedtages den, kan Loven gerne falde bort, saa siger jeg til Gengæld: Ja, jeg ønsker § 2, og for mig kunne de gerne stryge § 1, men kan jeg ikke faa § 2, bryder jeg mig ikke om Loven. For Resten tror jeg nok — og der udtaler jeg mig i Modhætning til det ærede Medlem for 2den Kreds (J. C. Sørensen) — at der er stærk Stemning hos Kreditforeningerne for at faa denne Lov igennem. Jeg tror, at det ærede Medlem udtalte, at Kreditforeningerne saa med Rolighed paa Loven. Det er ganske sikkert ikke Tilfældet. Efter alle de Udtalelser, der ere komne til mig — og jeg har dog talt med adskillige af Bestyrelserne for bestaaende Kreditforeninger om denne Sag — saa tror jeg at være berettiget til at